

תיבות), ולכן צריכים כאן זהירות יתירה, מה-שאיין-כן בהלל אומרים אותו רק ז' פעמים, וכל פעם צריכים לחזור להודו לה' כי טוב און מ'דארף האלטען קאפ באיזה פסוק אוחזים (יאמר, יאמרו [הא'], יאמרו [הב']), ובאם כן כבר נזהרים להתיז כל"ח (ואח"כ אומרים אותו רק פעמיים (בסוף הלל)), [גם במקור - בירושלמי, סתים: "צריך להתיז כי לעולם חסדו", ואינו קאי על איזה פרק בפרט].

ה. בפיסקא: "נשמת כל חי" (עמ' מח): "...י"א ששמעון בן שטח יסד אותו ורמז שמו למפרע: שוכן עד, מי ידמה, עד הנה, ואלו פיננו נשמת (פי' סידור כלבו)...". ולהעיר שע"פ הנוסח שלנו אנו אומרים אלו פיננו (בלי וא"ו). ואולי יש לומר, שלפי הנוסח שלנו נרמז בתיבת "וה' הנה לא ינום" - המשפט שלפני אלו פיננו. (ואין לומר שלפי הפיסוק בסידור תהלת ה' מתחיל פיסקא חדשה בתיבת "אילו" כי בהגדה אינו כן. ובסידור הנ"ל "מי ידמה" הוא באמצע.

שיחות

מי שטעה ובירך על נטילת ידיים לכרפס

הרב דוד פלדמן

עורך ראשי - ועד הנחות בלה"ק

א. בשיחת אחרון של פסח תשי"ט דובר בענין מי שטעה ובירך "על נטילת ידיים" בנטילה הראשונה (לכרפס) - שיש סברא שצריך להמשיך ולערוך את הסדר ללא שינוי, ולסמוך על דעת הרמב"ם (הל' חמץ ומצה פ"ח ה"א) שמברכים על נט"י גם בנטילה ראשונה; אבל, כיון שאדה"ז מחמיר ביותר בנוגע לחשש ברכה לבטלה (כפי שמביא כמה ראיות בדבר), הנה כדי שלא יהי' חשש ברכה לבטלה, יש להחשיב נטילה זו לנט"י לפני הסעודה, ולברך מיד "המוציא" ו"על אכילת מצה", ולאכול הכזיתים דמצה [ואח"כ לאכול הכרפס ולומר ההגדה, ואח"כ מרור וכורך - ע"פ פס"ד אדה"ז בשו"ע סתפ"ג ס"ב, גבי מי שאין לו יין וצריך לקדש על הפת, עיי"ש].